

Premis

literaris

Vila de Paterna

-2022-

Títol del relat:

‘Bruixes en la Selva Negra’

MODALITAT: ‘Relat Curt en Valencià’

Autor: ‘Antoni Galdón i (Pa)lomares’

1.

-Ferro, fusta, foc, pluja i fang-

MENTRE L'ALÈ DE L'HIVERN BUFAVA, els soldats van custodiar a la dona fins al centre de la plaça de Friechten, on s'erigia un pal alt i gruixut, fort i desafiant, envoltat per una pira de troncs i branques serrades.

Els habitants de Friechten romanien en silenci mortuori, observant l'escenari sota el refugi de les seues mantes i els seus *trachts*. Aquesta vegada no hi havia xiquets corrent pels carrers, ni s'escoltava el guirigall acostumat del mercat, perquè era un dia sense data on ni tan sols les campanes de l'església s'atrevien a repicar amb el seu toc de missa.

Gisela Bisburg era una dona de tracte amable i atent, però de vida tan reservada com marcava la ubicació de la seua llar i cabanya, allotjada en ple cor de la Selva Negra.

Els habitants de Friechten sabien que Gisela Bisburg era una molt bona coneixedora de les propietats i les quintaessències de les plantes. Mitjançant els seus remeis naturals: tisanes i fregues fetes a partir d'essències d'olis i d'extractes de flors -segons es rondinava extrets d'alambins, de gresols i serpentins d'alquímia-, havia ajudat a previndre gripes i refredats, a cicatritzar ferides, a rebaixar febres i a portar al malalt fins el seu restabliment complet.

Malgrat tot, ara Gisela era condemnada a la foguera, per heretgia, per pactes secrets amb el dimoni i practica *maleficum*, o almenys així ho sentenciava l'inquisidor Jacob Sprenger, què amb expressió seriosa observava el trasllat de la rea fins la pira de troncs, envestit d'un poder inqüestionable des que el papa Inocenci VIII signés la butlla 'Summis desiderantes affectibus', per la qual s'autoritzava la caça legal de bruixes. Jacob Sprenger sostenia a les mans el suport teològic per jutjar els casos de bruixeria: un llibre de perfecta enquadernació en pell que portava com a títol: "Malleus Maleficarum", més conegut popularment com "El martell de les bruixes".

Les causes d'heretgia les va tornar a recordar Jacob Sprenger a tot el poble de Friechten, mentre llevaven els grillons a Gisela Bisburg i la lligaven de mans a peus de gruixudes cordes a la biga mestra i pal major de la pira.

-Se't condemna, Gisela Bisburg, per salvació de la teua ànima de muller i esperit pecador, per haver comés crims contra Déu i la nostra benvolguda Església, per adorar el malèfic, practicar aquelarres i lliurar-te a pràctiques demoníiques i desenfrenades amb Llucifer i els seus acòlits, atemptant així contra la pau, les lleis i l'ordre d'aquesta comunitat apostòlica i cristiana!

En el matí ullerós, moltes persones van ser testimonis d'una Gisela Bisburg diferent a altres vegades, vestida amb parracs, famèlica i maldestra en el seu caminar cap el foc redemptor, que a més d'un i de deu els va servir per corroborar el seu vincle amb el maligne, i a altres per semblar la incertesa en els seus cors sobre la possibilitat que Gisela Bisburg -abans tan bona, atenta i servicial en tracte i atencions-, hagués sucumbit a la bogeria més execrable i dimoniaca.

Molts dels veïns de Friechten van reconèixer en el seu cos l'empremta dels dies de confessió a l'església, convertida en un improvisat calabós i sala de tortures, on s'allotjaven no sols talles de sants, creus d'or, eccehomos i verges llorejades, sinó també artefactes, màquines i tecnologia aterridora capaç d'acovardir al més valent cavaller. Ara, sols la seua mirada reflectia l'autenticitat d'aquella altra Gisela, capaç de recórrer llargues distàncies a peu per tractar un hematoma, un turmell fracturat o per atendre com a comare en el part i naixement d'un nouvingut.

Cap dels presents va impedir que Gisela Bisburg fos portada fins el cim de la pira de troncs i lligada al pal major, per evitar que volés fins reunions nocturnes i Sàbats. Tot i així, aquesta vegada, ni tots els artefactes de tortura, ni tot l'esforç de Jacob Sprenger, no van poder fer que Gisela confessés els seus crims contra el gènere humà; clar que el que més traïa de pollegueres a Sprenger era el fet que Gisela no donés cap nom ni cognoms, ja que sabia, per designi divinal, que ocultava informació rellevant sobre altres bruixes i pràctiques prohibides.

El foc va prendre de les torxes i es propagà ràpidament per la brea resinosa amb la qual s'havien untat les fustes. Quan les flames van guanyar empenta, i ja arribaven a acaronar els peus nuus de Gisela, va començar, de cop i volta, a ploure a botes i barrals, amb una pluja tan densa i persistent que algú s'atreví a pronosticar que havia segut el propi Sant Pere qui havia donat l'ordre als seus àngels d'obrir els dics del cel.

Feia tants mesos que no plovia a Friechten que molts habitants miraren sorpresos cap a dalt, amb celles arrufades, davant d'un visitant tan inesperat. L'últim estiu va ser tan eixut que ni els més vells recordaven un altre tan tòrrid. Aquest va ser un altre motiu, entre els molts enumerats i catalogats, pel qual Jacob Sprenger va arribar a la seriosa convicció que Friechten estava embuixat. I res de tot açò hagués estat qüestionat si la pluja hagués esperat altres pocs minuts en irrompre i la presonera hagués mort cremada i asfíxiada pel fum, prenent-se l'acte com un adveniment de l'Altíssim que propiciava temps de millors conreus i de millors collites.

Tanmateix, la pluja va arribar tot just per espantar el foc i alçar una densa cortina de vapors. L'ordre de Jacob Sprenger no es va fer de pregar, i els seus soldats es van moure dins de les seues pesades armadures de ferro, esquivant tolls d'aigua i ascendint pel monticle de troncs, entre fustes recremades i trencadisses i carbons fumejants.

-Com? -va preguntar l'inquisidor una estona després, apropant l'orella.

-La bruixa no està lligada al pal, senyor! -va repetir el soldat, sota la pluja d'escarni-. Ha desaparegut sense deixar cap rastre ni empremta!

Sprenger no podia creure el que estava escoltant. Va romandre tot seriós i capmoix, submergit en pensaments aclaparadors. Sobtadament, l'escenari s'havia convertit en un vertader infern, amb aigua en comptes de foc, sí, però infern al cap i a la fi. Quan finalment va alçar el rostre, el jutge inquisidor va observar com l'alferes de la seua guàrdia, Bernat de Sulstrin de nom, i el mateix capellà i retor de Friechten, Conrad Kraemer, esperaven la seua santa intervenció.

-Donarem caça a aquesta harpia dolenta i fugissera! I tant que sí! Ràpid... tots els homes als cavalls! -va esclatar efervescent l'inquisidor, amb la cara contreta.

-Resultarà impossible, senyor, amb aquestes aigües -es va atrevir a observar l'alferes, Bernat de Sulstrin, que tan prompte acabà de dir va caure de genolls, amb sorollós estrèpit.

-Ací ningú discuteix les meues ordres! -li va recriminar Sprenger, amb els punys apuntant a l'alferes-. Vull a tots els homes preparats per a la cacera de bruixes! Ara! Jaaaa!

Aleshores va ser quan el propi capellà i retor de Friechten, Conrad Kraemer, es va atrevir a apropar-se fins l'oïda del inquisidor, per transmetre-li unes molt acurades paraules.

-No és la meua intenció contradir el seu *sacre* dictamen, però l'alferes Bernat té raó quan assenyala que és venturós eixir amb aquestes aigües enverinades -li va recordar Kraemer-. El dimoni és qui ha mogut fitxa i aquesta pluja juga en contra nostra, senyoria.

Els seus esguards es van creuar aleshores, a no més un pam. Vist tot allò vist, a Conrad Kraemer li semblava que qualsevol cosa podia ja succeir, i per l'expressió iracunda de l'inquisidor fins i tot va pensar en la possibilitat que el maligne Lluçifer hagués fet possessió de tan instruït jutge; però Sprenger va demostrar tindre més que capacitats i dots per refer-se del colp rebut.

-Refugiem-nos, doncs, d'aquesta maleïda tempesta! -va esclatar l'inquisidor, i, adreçant-se a l'alferes Bernat, de nou en peu, li va ordenar sense vacil·lació:-. Vull a tot el poble compareixent a l'església! Jaaaa! Ara mateix! Agafa els homes necessaris i transmet el bàndol, porta per porta! I no hi ha excusa per a qui no es presente a l'església! Queda clar l'ordre, alferes?

L'alferes Bernat de Sulstrin va marxar amb un 'Sí, senyor', arrossegant els seus peus com a lastres de pedres i amb una expressió tan pàl·lida al rostre que qualsevol hagués pensat que una legió de fantasmes, esperits i dimonis el perseguien ben a prop.

La pluja persistia amb el seu torrent desbocat, quan Conrad Kraemer va ser testimoni de com Jacob Sprenger pujava a la fallida foguera, amb més aigua a dins que flames, per coronar l'àpex erecte, allà on feia sols un moment havia estat lligada una dona condemnada a mort.

Es va ajupir Jacob Sprenger a la part més alta del monticle, per prendre i guardar alguna cosa entre les seues robes. A corre-cuita va descendir de nou l'inquisidor, amb una expressió tan ferma i freda que, quan va passar davant de Kraemer, el capellà i retor no va poder menys que espantar-se de por, perquè va creure veure una idea fruit d'una ment obstinada.

-A què estàs esperant, bon cristià? Marxem, Kraemer! -va fer ostentació de la seua veu i instruïda oratòria-. El deure i obligació amb Déu i la nostra benivolguda Església ens reclama!

Conrad Kraemer es va adonar del buit de la plaça, convertida sobtadament en un fangar i desert d'ànimes humanes; va ser aleshores quan el capellà i retor de Friechten sentí un neguit estrany instal·lar-se a dins del seu cos... just en aquell indret on batejava el seu cor, adolorit, confós i penedit.

2.

-El veritable significat del verb témer-

QUAN TOT EL POBLE VA estar reunit al claustre, Jacob Sprenger no va esperar ni un segon més per mostrar un tros de corda, tan humida com les seues vestimentes negres.

-Ací la teniu, davant dels nassos i ulls! -va assenyalar, amb el puny tancat i en alt-. Ací està la prova definitiva i concloent de delictes... i de conspiració amb una bruixa!

Majors, adults i menuts, tots van romandre atents i observants, tan xops com la corda que penjava de la mà de Sprenger, sabedors de la transcendència del moment, però amb cares d'entendre ben poc. Només algun esternut, tos o plor de nadó, mig silenciats per alguna mà adulta, es van atrevir a barrejar-se amb el soliloqui del jutge inquisidor, fill predilecte de Leonard de Marburg: un home que havia estès la cacera de bruixes més enllà de les fronteres d'Alemanya, i, segons rondinaven algunes veus, tenia prou amb una mirada per fer confessar al mateix Lluçifer.

-Vegeu ací -va dir Sprenger, envestit amb el poder del verb-. Vegeu ací com aquesta corda no ha estat trencada, sinó tallada per alguna daga, punyal o altre estri esmolat!

El silenci era el d'una sagristia.

-Ací teniu la prova definitiva que ens assenyala a una altra bruixa com a... còmplice!, perquè ja no hi ha cap dubte que és una altra dona-bruixa la que ha col·laborat per salvar a Gisela Bisburg de la foguera, alterant una vegada més la pau i convivència de Friechten.

Davant les paraules del jutge inquisidor, el retor i capellà Conrad Kraemer va sentir, com mai abans, la força de un poderós huracà moure's entre la seua congregació.

-Clar és que també cal la possibilitat que alguna de les veïnes de Friechten siga eixa col·laboradora i còmplice, i també alumna avantatjat en pràctiques i aquellarres. Potser, fins i tot, que siga una jove alumna la que haja alliberat a la seua veterana mestra, fugint ambdues fins la Selva Negra -va recrear Sprenger, i va preguntar:- Quina dona està absent a d'aquesta església?

Tots els rostres es van mirar els uns als altres, com espectres d'un altre temps.

-Qui falta ací, a la església? O tinc que repetir la pregunta, o potser traduir-la al llatí? -va tornar a intervenir un Sprenger en un to que no desmereixia de respostes.

-La vídua del ferrer! -va confessar tot tremolós Chelten, d'ofici comerciant de llanes.

-És una altra poderosa bruixa, senyoria! -va assenyalar no menys tremolós Vicent: conegut terratinent que tenia a mig poble llogat i treballant per a ell.

-Parla, Vicent -el va animar Jacob-. Comparteix amb nosaltres les teues sospites.

-Sempre he sabut que aquesta vídua del ferrer és bruixa, senyoria -va explicar Vicent- Jo mateix l'he vist ferrar a la farga, del seu difunt marit, ferradures per a cinquanta cavalls, tasca difícil de desenvolupar per un home, cert, però totalment impossible tractant-se... d'una dona!

Una velleta, amb davantal i llarga franel·la negra, es va agenollar al terra, ajuntant les mans i xiuxiuejant salms. Altres dones més joves van copiar l'acció, doblant també els genolls i resant. La resta de gent va ajupir el rostre, submisos i condescendents davant la situació, amb bona cura de no mirar més enllà de l'empedrat on descansaven els botins del gran inquisidor.

Jacob Sprenger va mostrar aleshores una expressió d'ampli somriure i ulls esbiaixats.

-Ha hagut de ser així! -crijà Jacob Sprenger, ben entrenat en homilies-. Déu ha volgut, en la seua infinita bondat i saviesa, mostrar-nos allò que és capaç de fer una bruixa, serventa de Lluçifer. Perquè les dones són febles i són capaces de vendre's a aquellarres i a la pròpia depravació carnal junt... a altres dones! -i va llançar aleshores un gest de complicitat a la gentada:- En aquests anys com a inquisidor, he segut testimoni directe de com nombroses dones es convertien en bruixes i es venien, en carn i ànima, al dimoni a canvi de poders sobrenaturals, com el de convocar el diluvi universal just quan se li oferia... la redempció i el perdó dels pecats!

El claustre es va mantenir sota un silenci quasi absolut, tot i que, davant d'un discurs tan eloqüentment embastat, Conrad Kraemer no va poder menys que sentir créixer el dubte i el recel, i d'altres sentiments més tèrbols i foscos, entre els membres de la seua congregació.

-Tots heu patit fam, dolor, pena i angoixa, per culpa de la bruixeria, que igual com atreuen llargues sequeres, i arruïna collites senceres, també provoquen diluvis! Ara se'ns revela que hi ha una altra dona, d'acord amb les meues sospites: una altra bruixa traïdora i col·laboradora de Satanàs!, encara que potser també hi haja més de dos i de tres. Les bruixes

són... totes!, no ens equivoquem: llobes disfressades de dòcils ovelles! -va comparar Sprenger, i continuà amb la seua instruïda oratòria-. Va sent hora de fer justícia davant Déu Pare. Confesse que mantinc esperances, benvolguts germans, per a creure en la salvació i redempció de Friechten, perquè Déu Pare ens dona mostres continues del seu gran amor i ens convida hui, a més a més, a dur endavant una missió de llum, amor i esperança: salvar Friechten! Perquè si volem menjar de les nostres collites... ha de ploure just quan Déu disposa i no quan les bruixes proposen! -va mirar a cadascú dels pares de família-. Volem que el nostre treball i suor serveixen d'aliment per als nostres fills, i també per a renovar la fe i el compromís amb el delme a l'església! Volem collites fèrtils, sí, i no mortes ni enverinades, que puguen garantir el pa nostre de cada dia, el suport de les nostres famílies, i per evitar així... la fam, la guerra, la pesta i la devastació!

Els veïns i veïnes de Friechten van mostrar menudets solcs en les seues faccions abans neutres, que van anar eixamplant-se fins fer dels seus rostres màscares esperpèntiques.

-Déu és bo i generós, pel que hem de ser també bons i generosos amb la nostra Santa Església, estimats germans -va prosseguir l'inquisidor-. Tindre bones collites requereix contribuir com a bons cristians al delme de l'Església i, també, en castigar com cal als que conreen discòrdia i confusió entre la gent humil, als que arruïnen collites senceres, fan emmalaltir el ramat, rugir els estómacs buits i que els més menudets... ploren de pura fam i fàstic.

El seu esguard es passejà per tots i cadascú dels presents.

-Les bruixes! -va assenyalar en to greu, i es van escoltar a continuació laments i com rostres adults s'encenien plens d'ira, de ràbia i còlera, mostrant brases enceses en compte d'ulls:-. Aquestes mateixes dones-bruixes que volen estendre la pesta i la fam per Friechten són les que diuen: és millor no donar delme a l'Església! Aquestes mateixes dones-bruixes que enverinen amb pocions són les que diuen: vosaltres no sou veritables cristians predicadors de la pobresa del Crist! Elles, aquestes dones-bruixes, demostren així que enverinen amb idees i paraules, a més a més de amb pocions i arrels podrides! Cal recordar que l'Església, amb Déu Pare de la nostra part, alimenta amb amor, veritat, justícia i bondat. Potser la paraula de Déu no és més poderosa i sanadora que un grapat d'herbes arrencades del camp?

Esgarips, lladrucs i bramuls van començar a ressonar en la nau de l'església, com a resultat de la crispació i impotència, moment el qual Conrad Kraemer aprofità per suggerir al jutge inquisidor moderació en el seu èmfasi i discurs, amb altres molt bones acurades paraules, tot i que aquesta vegada no van obtindre l'efecte ni la resposta desitjada.

-Déu és el bon pastor que estima i cuida del seu ramat! -va prosseguir Sprenger, fent cas omís de Kraemer-. Déu ens assenyala que ha arribat el moment de fer justícia i ús de la nostra força, fe, cavalls i armes! Perquè la missió que Déu ens encomana és arribar fins el cau de eixes dolentes mullers-bruixes, ja que no hi ha dubte que s'amaguen... a la cabanya de Gisela! No hi ha més temps que perdre! Marxem a donar caça a les dones-bruixes, però amb la fe i certesa de donar-les el seu just i merescut càstig! Que noves fogueres s'alcen fins el cel redemptor, per a purificar les seues ànimes pecaminoses, per així superar aquesta maledicció que pesa ja massa temps sobre Friechten i per garantir el pa i menjar de les nostres famílies, fills i nadons!

Un grup de patrons i rics burgesos van cridar aclamacions triomfals que van contagiar, més amb por que entusiasme, a la resta dels presents: camperols, ramaders, artesans i jornalers.

-Farem que aquestes dones-bruixes tremolen davant el poder de Déu Pare Totpoderós! Farem que el foc de Pentecostes creme de veritat, sense cap tempesta ni aigua inoportuna!

Les mirades s'adreçaren cap a un Jacob Sprenger d'ulls tan lluents com desorbitats, que ja més d'un aclamava com el nou àngel de l'alliberament.

-I si un altre aiguat inoportú se li ocorre fer acte de presència de nou... -Jacob Sprenger va sostenir l'èmfasi de la seua verborrea, escrutant a tots i cadascú dels presents-. Si la pluja torna... jo mateix agafaré la destrala de la purificació i tallaré els dos caps d'aquestes dones malvades: bruixes pèrfides, servents de Llucifer i de la foscor!

Tot el claustre va esclatar amb crits de 'Al·leluia, Déu ens estima i reconforta!' Sols un home va romandre distant i reflexiu davant l'ovació general cap a un Jacob Sprenger convertit en Messies; es tractava del rector i capellà Conrad Kraemer que, sense dir res, començava ja a reconèixer la situació i a sentir una sensació visceral, corretjosa i freda, recórrer el seu cos, mai abans experimentada, que dotava de vertader sentit i significat al verb... témer.

3.

-La clariana de la Selva Negra-

LA SELVA NEGRA ERA UN entorn atapeït, ple de bedolls i coníferes, on la molsa i els líquens creixien exuberants estenent-se per cada racó del terra, però també per damunt de les grans roques primigènies i grim pant pels troncs dels arbres centenàries, en un intent per coronar allò més alt o, potser, volent prendre per assalt el mateix cel, ara cobert de cendra i de fina pluja persistent. La boira, per altra banda, es mostrava tan densa que semblava poder tallar-se a ganivet o espasa, ja que als pocs metres, feia que la selva es convertís en pur núvol.

Davant de la columna de caçadors de bruixes, marxava Jacob Sprenger, amb el seu *Malleus Maleficarum* ara allotjat a l'alforja de la seua muntura. Tan inseparable com la seua ombra, cavalcava l'alferes Bernat de Sulstrin al seu costat, ben atent a qualsevol ordre del seu senyor i sobirà amo. Encapçalava i guiava la marxa l'agutzil de la comarca: Alein Kralf, un home de fe incondicional, ben coneixedor de la Selva Negra, però tan parc en paraules que, es rumorejava, i no debades, que quan feia ús d'elles sempre anaven acompanyades de la seua espasa. El rector de Friechten, Conrad Kraemer, tancava el grup, perdut més en estranyes divagacions que atent al paisatge selvàtic, ara més silenciós fins i tot que el mateix Alein Kralf.

Els quatre homes comandaven la columna de caçadors: un grup compost per una desena de soldats, junt a altres quinze veïns de Friechten, on s'inclouïa a mossos inexperts, al terratinent Vicent i al comerciant de llanes Chelten, que, més acostumat a les comoditats de la seua casona, i a les atencions de les seues criades, no sense poc esforç seguia el ritme i marxa.

Avançaven els caçadors de bruixes esquivant penya-segats i barrancs, sortejant arbres totèmics i obrint-se pas, a cops d'astral i d'espasa, entre densos matolls, enfiladisses punxoses i atapeït sotabosc que el guia, Alein Kralf, s'entestava a assenyalar com antigues sendes en desús.

Just abans de caure la nit, després d'una extenuant jornada, van arribar a una clariana, on una cabanya rudimentària, feta de troncs, semblava saludar-los i donar-los la benvinguda.

-Ací és! Hem arribat! -va informar Alein Kralf, amb un grunyit afegit i aturant la seua muntura, sense afegir res més que una expressió taciturna i desconfiada.

Per fi havien arribat a la clariana de la muntanya, fins la cabanya de Gisela Bisburg, un lloc que a Conrad Kraemer li va parèixer certament bonic, on creixien arbres de fruits selectes, però també plantes de grans fulles i flors acampanades, de vistosos i vius colors. La negativa va tronar a la seua esquena, just quan Kraemer acarona una d'aquelles flors gegants, revestida d'un blau tan intens que mai hagués imaginat que la naturalesa pogués albergar un color tan exquisit. Quan es va capgirar es va retrobar amb el rostre sever i adust de Alein Kralf.

-No la toques, poca cosa! -li va ordenar de males formes-. És una planta de bruixes!

-És potser verinosa? -va interessar-se el retor, donant unes passes enrere.

-Belladona, estramoni, matamosques, cicuta, mandràgora... tant se'n val! Totes són verinoses i aliades del dimoni... i de les dones-bruixes! -va aclarir-li l'agutzil.

La cabanya va ser inspeccionada pam a pam; dins sols es va trobar una xemeneia, amb un foc misteriosament encès, i la que semblava ser una humil llar, on se'n emmagatzemaven manolls d'herbes seques, plantes macerades i pots amb conserves.

La nit va envoltar al grup de caçadors que, tot i les reticències de Sprenger, no va tindre més remei que passar la nit als voltants de la cabanya. A la matinada, Conrad Kraemer va ser sacsejat i despertat bruscament d'un somni que no recordava. Estava a punt de preguntant quina cosa succeïa, quan la cara de Jacob Sprenger li va fer un clar gest perquè callés.

-La vídua negra! -va començar a narrar Sprenger, amb el front perlat de suor-. Algú ha vist o ha cregut veure a aquesta dona-bruixa: a la vídua del ferrer! Aleshores la bogeria s'ha apoderat de tots els homes, que s'han endinsat en la densitat de la selva, sense atendre a raons. Tot soldats ha estat engolits per la Selva Negra i, fins ara, l'únic que sabem d'ells són... els crits!

Kraemer va mirar de gaidó la cabanya i va sentir quelcom viu i antic bategar a dins.

-Qui alimenta el foc de la cabanya? -va preguntar Kraemer, amb més curiositat que por.

La resposta va arribar en forma de colpidor crit, el qual va retrunyir en tots i cadascú dels presents. Kraemer va sentir aleshores la seua gola resseca, al tractar d'empassar saliva, perquè amb aquell crit esgarriat va reconèixer la veu de Vicent, el ric terratinent de Friechten.

4.

-El despertar cap a una nova, però vella forma, d'entendre la vida-

ELS VUIT VAN EMPRENDRE UNA altra jornada pel laberint de la Selva Negra. Amb l'arribada del dia no havien aparegut els homes que havien eixit darrere de la suposada "vídua del ferrer" i Sprenger no va tindre més remei que ordenar el retorn a Friechten.

Van recórrer la Selva Negra, movent-se entre una molsa viscosa, un plugim persistent i oceà de boira. L'agutzil Alein Kralf guiava el retorn a Friechten, maleint a la Selva Negra.

Quan la vesprada llanguia, el desconcert intuït pel grup es va fer més manifest que mai, ja que davant de les atònites mirades reaparegué la cabanya i llar de Gisela Bisburg!

-No pot ser, maleït siga aquest bosc embuixat! -va començar a rugir Chelten, que tan prompte va aturar la seua muntura va caure al terra, tot endinsat en un fangar de plors i laments.

Allí estava, ben propera i present, com un tòtem primitiu i totpoderós: la cabanya!

-Com? -va ser tot el que va articular Sprenger, i va adreçar el seu esguard esfereïdor cap a Kralf, qui per moments s'ofegava en el silenci més incòmode del seu fracàs com a guia.

Quan es va fer evident que haurien de passar una altra nit a la clariana, Chelten, tot ple de fang i angoixat, va començar a proferir malediccions a tort i a dret.

-Aquest lloc està posseït! -va cridar el comerciant de llanes-. No i mil vegades no! Em nege rotundament a passar una altra nit en aquest infern de boira, dimonis i bruixes boges!

Cap dels homes va trobar a faltar a Chelten fins ben entrada la matinada, quan un crit esgarrifós els va despertar en l'horitzó de malsons. Cap d'ells va comentar no res, ja que tots reconeixien qui estava darrere de les misterioses desaparicions, amb la Selva Negra com a aliada. El fred de l'orfanat nit va fer reticent la parla, més donada al silenci, fins que matinà.

-Cremen aquesta maleïda cabanya! -va suggerir Sprenger, amb ulls injectats en sang.

Els caçadors van marxar, amb una foguera al darrere i com a referent un tímid sol, el qual feren servir per a orientar-se i tractar d'eixir d'un tancament, què ja ningú dubtava en catalogar com a maledicció. Cap dels presents va saber com o en quin moment es va produir l'error en Kralf, perquè just al capvespre es van retrobar amb la clariana i cabanya coneguda.

-Anem a morir tots! -i ho va dir Alein Kralf, amb el convenciment de saber molt bé el que es deia-. Aquest lloc està veritablement maleït i ens engolirà a tots, un a un!

El més misteriós per a Kraemer va ser retrobar-se amb la cabanya, com si cap incendi l'hagués devastada, portant com a úniques flames les de la xemeneia i l'etern foc encès.

Kraemer va descobrir que eren ja quatre: Jacob, Kralf, Tom i ell. *'En quin moment ha desaparegut la resta de gent?'*, es preguntà, sense trobar raons o potser intuït-les totes. Va romandre aleshores quiet i abstret, observant la cabanya i la selva a les fosques.

De sobte, les va veure, a la cabanya: a Gisela, jove i gràcil, i a l'altra dona, Teodòsia, a qui anomenaven "la vídua del ferrer", i era persona destra a la farga. Kraemer va recordar com, anys enrere, Teodòsia, a la qual sempre va tindre com a bona muller, va venir a instal·lar-se a Friechten, amb un marit tan poc hàbil en la forja com marcava el seu distanciament amb el treball i les tasques de la llar, ja que el seu desamor i maltractament continu, de vegades públic, que feia a la seua dona, estaven a l'ordre del dia en Friechten, així com la seua decantació per la taverna.

Kraemer va assenyalar amb l'àpex del seu dit, però ja no hi havia ningú a qui pogués mostrar l'evidència del seu descobriment, perquè al llarg de l'angoixosa matinada ja havien ressonat els ressons de mort dels seus altres tres companys.

Va observar a dos éssers, àngels o dimonis ja poc importava, il·luminats per la llum de la cabanya i del foc. Amb un gest li convidaven a entrar. Kraemer, durant l'èxode per la Selva Negra, va tindre temps d'entendre que cel i infern conviuen dins d'un mateix i que tota lluita no és sinó una resistència que no et deixa explorar la veritable naturalesa... "d'allò que és com és".

Kraemer va percebre l'aroma turgent de la naturalesa salvatge i indòmita, la seua respiració i batec. Just aleshores ho va saber amb certesa: havia tornat a renéixer, com el mateix ocell mitològic Fènix, sí, en un lloc el nom del qual ja poc o gens importava.

Es va veure sortejant la porta de la cabanya de Gisela Bisburg i, a dins, a vora foc, es va entregar a l'abraçada del misteri que tot ho envolta, que tot ho fa girar i capgirar, i li donava la benvinguda cap a una nova forma, però també vella, d'entendre... *la VIDA!*